

[Minister Frode Jakobsen.]

tungt og bogstaveligt paa, idet det ikke dækker Begrebet. Vi stod over for noget helt uforudset, og vi har i disse Aar i mange Tilfælde været nødt til at handle, ogsaa hvor vi ikke kunde læse os til, hvordan vi skulde handle.

Fra Frihedsbevægelsens Side var man altsaa fra første Færd klar over, at det gjaldt om saa hurtigt som muligt at vende tilbage til normale Former. For saa hurtigt som muligt at reducere Antallet af internerede valgte vi den Fremgangsmaade at angribe vort Antal af internerede fra begge Ender — paa den Maade, at de grovere Tilfælde, som man hurtigt kunde blive klar over kunde staa for et Grundlovsforhør, hurtigst muligt blev afleveret til Politiet, samtidig med at vi reducerede fra den anden Ende ved, at de mere tvivlsomme Tilfælde blev undersøgt saa hurtigt som muligt af Jurister inden for Modstandsbevægelsen og, hvis der ikke var Grund til fortsat Internering, løsladt. Vi ansaa det nemlig med f. Eks. Begivenhederne i Belgien for Øje for rettest, at Modstandsbevægelsen selv løslod de Folk, der skulde løslades. De Folk, som paa den Maade kom til at sidde længst, var altsaa Mellemkategorien, men ogsaa den flyder i en jævn Strøm over til Politiet paa den Maade, at Fæsten udelukkende bestemmes af Politiets og Domstolens Kapacitet. Herved er Tallet bragt meget stærkt ned. Jeg kan give Tallene for dem, der har været interneret af Modstandsbevægelsen, hvor mange der er blevet frigivet af den, og hvor mange der er tilbage.

I Tiden fra 4. Maj til 13. Maj, altsaa i den Tid, da Modstandsbevægelsen foretog Interneringerne, blev der i hele Landet af Modstandsbevægelsen interneret 21 624, hvoraf de 7 585 i Storkøbenhavn. Allerede før den 13. Maj lykkedes det os inden for Modstandsbevægelsen at løslade af dem for hele Landet 6 723, hvoraf i Storkøbenhavn 2 794; det vil sige, at den 13. Maj, da Arrestationerne helt overgik til Politiet, sad der af internerede under Modstandsbevægelsen i hele Landet 14 901, hvoraf 4 791 i København. Af disse internerede har Modstandsbevægelsen efter den 13. Maj løsladt for hele Landet 4 401, heraf for København 1 121. Til Politiet er der i samme Tidsrum overgivet af Modstandsbevægelsens internerede 7 051, hvoraf i Storkøbenhavn 1 511. Det vil sige, at der nu i Modstandsbevægelsens Varetægt sidder af internerede i hele Landet 3 449, og af dem 2 159 i Storkøbenhavn.

Det er næsten 50 pCt. af de Folk, der

er sat fast, som senere er blevet løsladt. Det maa naturligvis ikke opfattes som et Udtryk for, at man har taget fejl i Halvdelen af Tilfældene. De Mennesker, der er blevet løsladt, var hovedsagelig Partimedlemmer, hvis Forhold der var god Grund til at undersøge, og som man i en Række Tilfælde kunde lade gaa bagefter. Og saa maa man huske, at der var to Formaal med Arrestationerne: foruden at forhindre Lynchjustits at sikre os imod, at en Gruppe faldt den kæmpende danske Front i Ryggen. Interneringen er planlagt med denne Baggrund for Øje. Det var derfor en Nødvendighed for os dengang at forberede Arrestation af alle Medlemmer af nazistiske Partier, og det var en komplet Umulighed i sidste Øjeblik at foretage en Omstilling paa dette Omraade. Vi er for øvrigt ogsaa af den Opfattelse, at hvis man har været Medlem af D. N. S. A. P. og har været det under den senere Del af Besættelsen, har man i høj Grad selv været ude om det, om man kommer til at sidde et Par Uger som interneret. Dertil kommer en Del Værnemagere og Tyskerpiger, som man ansaa det for en Nødvendighed at sætte i en Slags Beskyttelsesarrest de første Par Dage, men som man senere har kunnet lade gaa. Det kan ikke bestrides, at der har været virkelig uskyldige Folk imellem de internerede, f. Eks. i Tilfælde af Navneforveksling, men der er ingen Tvivl om, at det drejer sig om et meget lille Tal. Efter det, jeg hidtil har faaet oplyst, vil jeg formode, at det ligger omkring 1 pCt. Det store Flertal af internerede, som man har ladet gaa igen, er altsaa blakkede Folk, og vi har det Indtryk, at de helt gode Folk, der er blevet taget ved en Fejltagelse, ofte har forstaaet, at det ikke kunde være anderledes, og at de Folk, der voldsomst raaber op om deres Uskyld, netop ofte er de blakkede.

Der har været en Del Kritik af de Forhold, hvorunder de internerede har været anbragt, og det er rigtigt, at de ikke har været helt tilfredsstillende. Hovedgrunden ligger i Forhold, som Modstandsbevægelsen ikke har været Herre over, men som vi har gjort alt, hvad vi kunde, for at raade Bod paa: Pladsforhold, Mangel paa Senge, Mangel paa Tæpper o. s. v. Vore Fængsler var ikke beregnet paa en saadan Masseinvasion. Vi har gjort alt, hvad der stod i vor Magt, for at skaffe mere Plads, flere Tæpper o. s. v., men vi har ikke kunnet opnaa tilstrækkeligt. De tyske Flygtninge optager Lejre, som ellers vilde være velegnede. Vi har gjort, hvad vi kunde, for at skaffe de internerede saa taalelige Vilkaar som muligt, og jeg kan